

"óók jij Brutus"

Mijntje is een pony. Ze deelt haar weiland met Brutus, de ruïn. Hoewel Brutus soms wat kribbig is, dan zegt Mijntje: "jij óók al, Brutus?", als de boer een slechte bui heeft, kunnen ze goed met elkaar opschieten. De boer heeft trouwens niet voor niets een slechte bui. Hij maakt zich zorgen. Hij wordt te oud voor het boerenbestaan en hij heeft geen opvolger. Zijn vrouw en hij hebben nooit kinderen gekregen. Hij maakt zich vooral zorgen over Mijntje en Brutus. Hij wil ze natuurlijk niet naar de paardenslager, zoals een andere boer hem had aangeraden. Hij wil ze ook bij elkaar houden. Hij slaapt er bijna niet van, zó gaat hun geluk hem aan het hart. Zijn vrouw en hij hadden eens rondgekeken, waar ze zouden gaan wonen. Ze gaan kijken bij een woongemeenschap van vijfenvijftigplussers, die in een verbouwde school woonden.

Daar aangekomen worden ze vriendelijk ontvangen. De ruimte, waar zij kunnen gaan wonen lijkt heel goed en het zijn allemaal gezellige mensen. Er lopen wat katten rond en één van de vrouwen vraagt: "Ik hoop dat jullie van dieren houden, want we denken erover om het sportveldje te laten begrazen door een paar geiten.

De boer krijgt het warm, begint te praten, hakkelt en plotseling staan de tranen in zijn ogen. Zijn vrouw pakt zijn hand en vertelt de andere mensen van Mijntje en Brutus.

De geiten blijken makkelijk plaats te kunnen maken voor een pony en een ruïn.

Een stal kan ook eenvoudig gemaakt worden van een oude keet.

Zielsgelukkig gaan de boer en zijn vrouw terug naar de boerderij. Ze vertellen alles aan de twee dieren, die kijken of ze er alles van begrijpen. "Ze wilden eerst geiten", zegt de boer, maar een pony kon ook wel, zelfs een paard, ja, óók jij, Brutus!"

© maart 2009, Alida, BasicPublishing.nl